

Cartes

Record

a Toni Catany

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí.

El fotògraf mallorquí Toni Catany ha mort a Barcelona. Vull evocar amb especial estimació l'amabilitat que va mostrar-me la tardor passada quan va obrir-nos casa seva a l'alumna i als dos professors que l'acompanyàvem, per tal que ella li pogués fer una entrevista de cara al seu treball de recerca de batxillerat.

El recordem sobretot per la seva humilitat i senzillesa, no necessàriament renyida amb el fet que era i continuarà sent un dels fotògrafs contemporanis més rellevants i influents del nostre país.

Joventut perduda?

Lola Arpa Vilallonga. mas palet,
peratallada.

Se'm posen els pèls de punta cada cop que passo davant d'un institut i veig la majoria de les nenes, a penes adolescents, xatejant amb els seus mòbils, maquillades, amb aires de suficiència, i vestides de manera tremendament provocativa. Davant d'aquest panorama no deixo de preguntar-me com dins les aules, els pobres xavals que els toca seure darrere d'una d'aquestes que va ensenyant el tanga o el que siguiÉ, pot concentrar-se en les explicacions del sofert mestre, i després, aprovar el cursÉ

Davant d'aquest panorama tampoc em sorprèn gens que siguem els últims de la fila en comprensió, en lectura o en el que siguiÉ com tampoc em sorprèn el trist assassinat de Tàrrega de la nena de 14 anys a mans del seu "xicot". Si no recuperem aquells valors del passat, ara tan infravalorats, com la disciplina, la decència, el respecte als professors, i per què no, els uniformes a les escoles, aquests fets seran ?malauradament cada cop més freqüents entre la nostra joventut.

Senyor Vergés,

ningú priva de res a qui renuncia

luis carrillo. girona.

Però senyor Vergés, de què parla quan parla de privar de la nació?na?litat europea? Hauria de saber que no existeix la nacionalitat euro?pea. Si no sap d'alguna cosa, no en pontifiqui. Callar és la cosa més honrada quan un és un ignorant. A partir d'aquí, en un hipotètic escenari de secessió, el fet evident és que els catalans no serien apàtrides sinó que tindrien la nacionalitat catalana; des d'aquest moment, cap Estat està obligat a atorgar la seva nacionalitat a uns estrangers, per molta vinculació històrica i cultural que existeixi. Les decisions sobre Dret de la nacionalitat són bàsicament unilaterals, com hauria de saber. La privació de la ciutadania europea (això sí: no confonguem) seria la conseqüència de la immediata sortida del nou Estat de la UE, conseqüència que es mou en l'àmbit del jurídic: No és una decisió política. No manipuli, no menteixi, no ocult, per favor (li concediré el benefici del dubte i admetré que els articulistes d'aquest digne diari saben de què escriuen). Finalment, l'assumpte de "la Declaració Universal de Drets Humans, incorporada a la Constitució Espanyola per pressió catalana"... És una broma o és només la culminació de la bogeria de qui a base de mirar el seu melic acaba per ignorar-ho tot? En què es basa per dir tan gran disbarat? Potser el 1978 els bàrbars constituents

castellans rebutjaven indignats la Declaració? Pensa vostè que als malvats madrilenys el que els agrada és violar els drets bàsics de l'individu?

Sobre l'informe PISA

Lluís Torner i Callicó. girona.

Aquests dies ha sortit als mitjans d'informació el darrer informe PISA sobre el rendiment en matemàtiques i lectura, corresponent a 27 països, i referent a les persones entre 16 i 65 anys. Els resultats, malauradament, no són gens afalagadors. Clar que no trobem gaire coherent la barrejar joves i grans, doncs no és el mateix l'escola d'ara, que la de 50 anys enrere. Sobretot pel que fa al tema de la lectura i de la consegüent comprensió del text, avui dia, l'escola incideix molt que els alumnes llegeixin, i d'aquí en deriva la bona comprensió. Els que tenim més de 65 anys, generalment, no rebíem gaires estímuls per llegir, fora dels textos de les respectives assignatures que, en molts casos, s'estudiaven, o més ben dit, "s'empollaven" talment com solíem dir, com lloritos; i si a casa no t'estimulaven a llegir, malament rai. Clar que podríem posar exemples positius, com el d'aquelles i aquells que formem part de les Aules de la Gent Gran, molts dels quals no vàrem tenir ocasió d'anar a la universitat, però us podem assegurar que, malgrat l'edat, gaudim d'una bona comprensió lectora i seguim correctament les conferències que se'ns donen.

Ara bé, parlant d'aquest tema, què dir d'alguns polítics que, a vegades, ens diuen l'A per la B. Per exemple, on s'ha vist que un alt càrrec digui que els sous no s'han baixat, o un altre que l'increment anual d'un 0,25 de les pensions no és perdre capacitat adquisitiva, o també un que diu que els rebuts de la llum són fàcils d'interpretar, etc., on ho deuen haver llegit tot això? Bé! Perdoneu la broma. Resumint, el que ha de preocupar és donar una bona formació al jovent, induint-los a respectar els professors, i a aquests a que es vagin reciclant, per estar sempre al dia, doncs d'una bona formació depèn el futur dels joves; però clar, cal que també s'hi esmerci el Govern i l'Empresa, perquè quan parlem del futur, els joves, el puguin veure ben engrescador, cosa que avui no és així.

La tardor

Paquita Xarles Arnau. girona.

Quan dels arbres cau la fulla és que hem arribat a la tardor. Les terres han donat els seus fruits, l'hivern s'apropa i Nadal és a la porta. Estem en el mes d'octubre i l'Església el dedica al rosari, una pregària molt antiga i gairebé desconeguda en els nostres dies. Anys enrere no hi havia família catòlica en la qual no resessin el rosari junts, més tard es va qüestionar dient que a vegades es resava distret, sense pensar en el que dèiem. Calia buscar altres pregàries, una lectura bíblica, salms... i varen néixer els grups d'oració. Algú pot afirmar que en aquestes pregàries no hi ha distraccions? El rosari tenia el valor de reunir la família al capvespre, a una hora determinada i pregar junts. A vegades ens acabàvem de discutir i després del rosari tornava la pau, havíem oblidat les divergències per seguir una conversa normal. Jo trenco una llança a favor del rosari. Actualment les vesprades les famílies no solen passar-les junts, cada un s'arrecera a la seva habitació, fa la seva vida amb la tele, Internet, i altres mitjans de comunicació que ajuden precisament que la família no es comuniqui.

Conilles al Congrés

David Arboix i Arús. banyoles.

Les noies de Femen van protagonitzar un espectacle lamentable despullant-se al Congrés. Van aconseguir el seu propòsit però, de nou, la seva nuesa suposa una plantofada a la causa feminista per mostrar la dona com a objecte. Benvolgudes, si voleu fer públic el vostre enuig feu-ho servint les eines que ens proporciona el joc

democràtic. Patètics també els aplaudiments que van rebre d'un sector de l'hemicicle. Per cert, una sessió parlamentària pot interrompre's, la vida no. L'avortament no suposa la interrupció de l'embaràs si no l'acabament d'una vida. De fet, el parlament de Gallardón va reprendre's tot just acabat l'incident, la vida d'un nen avortat, ja mai més.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/10/18/cartes/639605.html?utm_source=rss